

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.540/2025/13.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2026. január 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt vádlott³ és társai ellen indult büntetőügyben a Szegedi Törvényszék 2025. március 12. napján kihirdetett 2.B.21/2023/63. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

A 2025. augusztus 13. napja óta bűnügyi felügyelet hatálya alatt álló vádlott³ III. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 5 (öt) év 6 (hat) hónapra *súlyosítja*.

A III. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a III. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma szig.sz.3.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság vádlott³ III. rendű vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés 3. fordulat, (3) bekezdés] miatt 4 év 6 hónap szabadságvesztésre, 200 napi tétel pénzbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A III. rendű vádlottal szemben 160.000,- forint erejéig vagyonekhozást rendelt el. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg azzal, hogy a III. rendű vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra. A III. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.000,- forintban állapította meg. Az így kiszabott mindösszesen

200.000,- forint pénzbüntetés megfizetésére tíz havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy az első részlet, melynek összege 20.000,- forint, az ítélet jogerőre emelkedésének napját követő tizenötödik napig esedékes, míg minden további részlet, amelyek összege egyezően 20.000,- forint, minden azt követő tárgyhónap tizenötödik napjáig esedékes. Figyelmeztette a III. rendű vádlottat, hogy amennyiben a pénzbüntetés megfizetését nem teljesíti, a pénzbüntetést, illetőleg annak hátralévő részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a III. rendű vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

[3] Az ügyészség a III. rendű vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás, valamint magasabb napi tételszámú pénzbüntetés kiszabása,

[4] a III. rendű vádlott ok és cél megjelölése nélkül,

[5] a III. rendű vádlott védője elsődlegesen a III. rendű vádlott felmentése, másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés enyhítése érdekében fellebbezett.

[6] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.309/2023/27. számú átiratában az ügyészség által a III. rendű vádlott terhére bejelentett fellebbezést annak indokaival egyezően fenntartotta, míg a III. rendű vádlott és védője fellebbezését nem tartotta alaposnak. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdésében foglaltak alapján teljeskörűen bírálja felül. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem vétett, a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a bizonyítékokat maradéktalanul értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett. Helytálló jogi következtetést vont a vádlott tudattartalmára, bűnösségére okszerűen következtetett és a cselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette. Észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság tévedett a lefoglalt kábítószereszközök elkobzására vonatkozó jogszabályi alap megjelölésénél, ezért annak pontosítását látta szükségesnek.

[7] Összességében a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta azzal, hogy az ítéltábla vádlott3 III. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést és közügyektől eltiltást, valamint a pénzbüntetés összegét súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[8] vádlott3 III. rendű vádlott védője fellebbezésének írásbeli indoklásában – amelyet a nyilvános ülésen is fenntartott – előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, ugyanis az elsőfokú bíróság nem állapított meg tényállást, emellett az általa megállapított tényállás részben hiányos, részben felderítetlen és a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Az elsőfokú ítéletben nem érvényesül az az általános követelmény, hogy a bizonyítékoknak zárt logikai láncolatot kell alkotniuk. A lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés és a felvett bizonyítás alapján az ítéltáblának lehetősége van eltérő tényállás megállapítására, amelynek alapján elsődlegesen a III. rendű vádlott felmentésére tett indítványt. A kiszabott büntetés enyhítése körében előadta, hogy a szabadságvesztés tartama az elsőfokú ítélet óta eltelt idő és a vádlott kábítószermentes életvitelére figyelemmel túlzott, ezért azt indokolt enyhíteni.

[9] A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában elismerte, hogy kábítószer fogyasztó volt, a maga részére vásárolt is kábítószer, de soha nem adott át a vádlott-társainak abból.

[10] Az ügyészség súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezése részben alapos, egyebekben a bejelentett fellebbezések alaptalanok.

[11] A bejelentett védelmi fellebbezések irányára tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljeskörűen bírálta felül.

[12] Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le. Az ítéltábla vizsgálta ezen túlmenően a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmény törvényes minősítését, az elsőfokú bíróság kifejtett jogi indokolását, a bűnösségi körülményeket, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseket, valamint az úgynevezett járulékos kérdéseket is.

[13] Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva – figyelemmel a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjaiban írtakra – az elsőfokú bíróság által lefolytatott, bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a következőkkel egészített ki, illetőleg helyesbített:

[14] A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság ítéletével kiszabott szabadságvesztésből a III. rendű vádlottat 2012. február 2. napján bocsátották feltételes szabadságra, büntetését 2013. május 10. napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

[15] A Kecskeméti Járásbíróság 2022. július 7. napján meghozott ítéletének száma helyesen: 12.B.467/2021/32. Ezen ügyben a gyanúsítottként történő kihallgatására 2021. június 15. napján került sor.

[16] A fenti kiegészítéssel és helyesbítésekkel vált az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozottá, ily módon irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

[17] A III. rendű vádlott védője a fellebbezés indokolásában az elsőfokú bíróság ítéletének teljes, illetőleg részbeni megalapozatlanságára hivatkozott figyelemmel arra, hogy szerinte az elsőfokú bíróság tényállást nem állapított meg, illetőleg az általa megállapított tényállás részben felderítetlen és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

[18] Az ítéltábla ezen védői álláspontot nem osztotta, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és egyben lehetséges körben lefolytatta, amelynek során mindazon bizonyítékokat beszerezte, amelyek a III. rendű vádlott büntetőjogi felelősségének eldöntése szempontjából lényegesek voltak. A bizonyítékokat kellő alaposággal körületekintően megvizsgálta, és részletesen az iratok tartalmával egyezően adott számot arról, hogy mely bizonyítékokra figyelemmel vetette el a III. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét tagadó védekezését. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság állapított meg tényállást, és annak felderítetlensége sem kerülhetett szóba, hiszen a III. rendű vádlott büntetőjogi felelősségéről aggálytalanul lehetett dönten.

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során nem vont le helytelen ténybeli következtetést sem, ugyanis a tényállás nem tartalmazott következtetés útján megállapított további tényeket, a törvényszék kizárólag a bizonyítékok mérlegelése alapján állapította meg az ítéleti tényállást. A tényből további tényre vont következtetés ugyanis azt jelenti, hogy a bizonyítás alapján megállapított tényből a logika szabályai szerint von le a bíróság következtetést, ily módon további bizonyítás nélkül állapít meg a büntetőjogi felelősség szempontjából releváns tényeket. A bizonyítékok mérlegelésekor ugyanakkor az eljárás során beszerezett bizonyítékok ütköztetésével foglal el büntetőjogi felelősséget megalapozó, vagy azt cáfoló álláspontot.

[20] A III. rendű vádlott eljárás során tett vallomásai nem voltak önellentmondástól mentesek. A III. rendű vádlott vallomásával szemben rendelkezésre állt korábbi vádlott1 és korábbi vádlott2 korábbi vádlott-társak vallomása, akik egybehangzóan saját felelősségüket is megalapozóan nyilatkoztak arra vonatkozóan, hogy korábbi vádlott1 részére a kábítószer a III. rendű vádlott értékesítette. Ezen vallomásokat megerősítették az eljárás során beszerzett okirati bizonyítékok, úgymint a hírközlési szolgáltató, valamint az útdíj szolgáltató adatközlései is.

[21] A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. A törvényszék ezen bizonyítékokat vette össze, amelynek alapján a III. rendű vádlott tagadó vallomását okszerű, logikus és iratszerű mérlegelést követően vetette el, ily módon az általa megállapított tényállás megalapozott.

[22] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

[23] A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[24] Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére. Bizonyítási indítványt a másodfokú eljárás során az arra jogosultak nem terjesztettek elő, illetve bizonyítás felvételét az ítéltábla sem találta indokoltnak. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása ekként – a fentebb írt kiegészítéssel és helyesbítéssel – megalapozott, ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[25] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság indokolását – a megalapozottságot nem érintő körben – azzal helyesbítette, hogy a [60] bekezdésében rögzítettek a III. rendű vádlott védőjének hivatkozásai voltak, ugyanis a védő védekezést nem terjeszt elő.

[26] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból helyesen vont következtetést vádlott3 III. rendű vádlott bűnösségére, és cselekményének minősítése is törvényes.

[27] A 2025. évi XIX. törvény 2025. június 15. napjától a Büntető Törvénykönyv kábítószerre vonatkozó rendelkezéseit módosította. A Btk. 459. § (1a) bekezdése új értelmező rendelkezéssel egészült ki. Eszerint e törvény alkalmazásában a kábítószer a 78/2022. (XII.28.) BM rendelet 1. Mellékletében a kábítószer 1./ vagy 2./ jegyzékén szereplő anyag, a 2. Mellékletében a pszichotrop anyagok 1./ vagy 2./ Jegyzékén szereplő, valamint a 3. Mellékletben meghatározott anyag.

[28] Megállapítható, hogy az elsőfokú ítélet tényállásában meghatározott amfetamin, MDMA és delta-9-THC változatlanul kábítószernek minősül. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az 1/1999. Büntető jogegységi határozatban írtak és a Btk. 2. §-a alapján vizsgálta és megállapította, hogy a bekövetkezett jogszabályváltozás folytán továbbra is változatlanul fennmaradt a büntetőjogi védelem, emellett az elbíráláskor hatályos büntető törvény továbbra sem tesz lehetővé kedvezőbb elbírálást, ily módon az elsőfokú ítéletben írtakkal egyezően a felülbírálat során is az elkövetéskor hatályos büntető törvény az alkalmazandó.

[29] Az elsőfokú bíróság a vádlott által elkövetett bűncselekmény elkövetési magatartását helyesen értékelte forgalomba hozatalként. Osztotta az ítéltábla azt a megállapítást, miszerint a III. rendű vádlott tevékenysége az átadás kereteit - a kábítószer mennyiségére figyelemmel - meghaladta. Azt nem lehetett kizárni, és erre az elsőfokú bíróság által helyesen kifejtettek szerint a III. rendű vádlott tudattartalma is kiterjedt, hogy korábbi vádlott1 az átadott kábítószerből másoknak is juttatni fog. Ugyanakkor a kereskedelem mint

elkövetési fordulat megállapítására sem kerülhetett sor, mert annak nélkülözhetetlen eleme, a rendszeresség, hiányzott.

[30] Mindezek alapján az elkövetési magatartás tekintetében az elsőfokú bíróság által kifejtetteket az ítéltábla mindenben osztotta.

[31] A büntetés kiszabása során értékelhető tényeket az elsőfokú bíróság többségében helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság mellőzte ugyanakkor az enyhítő körülmények köréből annak megállapítását, hogy a vádlott kábítószerfüggősége a bűncselekmény elkövetése szempontjából hajlamosító tényező, figyelemmel arra, hogy a kábítószer-kereskedelem vonatkozásában az 56. számú BK vélemény ennek értékelését nem teszi lehetővé. Mellőzte továbbá azt, hogy a vádlott élete rendeződni látszik, ugyanis önmagában az, hogy munkahelye van, nem minősül enyhítő körülménynek, csak ha munkáját kiemelkedően végzi, ugyanakkor a III. rendű vádlott csupán alkalmi munkákkal rendelkezik, míg a kiskorú gyermekek eltartása a bíróság részéről már értékelésre került.

[32] Mellőzte továbbá az eljárás elhúzódásának enyhítő körülményként értékelését, ugyanis a 2/2017 (II.10.) AB határozatban írtak szerint ezen tény a büntetés kiszabása során kizárólag akkor értékelhető, ha a hatóságok a büntetőeljárás során tétlenkedtek, amely tétlenség az eljárás folytatására kihatással volt. Az AB határozat [82] bekezdése rögzíti, hogy amennyiben a vizsgált bírósági eljárás cselekményeiből, a per történetéből arra lehet következtetni, hogy a bíróság nem tartotta szem előtt az ésszerű határidőn belüli elbírálás alaptörvényi követelményét, akkor az adott büntetőeljárás elhúzódása, az érintett bíróság tétlensége, az úgynevezett inaktivitás következtében – az eljárás időtartamától függetlenül – megállapítható. A [87] bekezdés rögzíti, hogy az eljárás elhúzódásának fogalma magában foglalja azt, hogy az eljáró bíróság a büntetőeljárás valamely szakaszában inaktivitást mutatott és a lefolytatott eljárás nem minden részletében tükrözi azt az erőfeszítést, amelyet a bíróság az ésszerű határidőn belüli elbírálás érdekében kifejtett. Az időmúlás helyett az elhúzódó eljárásra utalás tehát az ügyben eljáró bíróságok (hatóságok) azon tétlenségének az elismerése, amelyet az eljárás egyes szakaszaiban tanúsítottak.

[33] Önmagában az, hogy a bizonyítási eljárás milyen időt vesz igénybe, függ a bizonyítandó tények számától, azok jellegétől, ugyanakkor intézkedési késedelem vagy mulasztás jelen ügyben sem a nyomozó hatóság, sem a bíróság részéről nem volt megállapítható.

[34] A vádlott terhére megállapított bűncselekmény öttől húsz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, amelynek Btk. 80. § (2) bekezdés szerint irányadó középértéke tizenkettő év hat hónap.

[35] A helyesbített bűnösségi körülmények és a fenti középérték alapján az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés a III. rendű vádlott esetében nem felelt meg a Btk. 79. §-a szerinti büntetési céloknak, és a Btk. 80. § (1) bekezdésében írt büntetéskiszabási elveknek. Az ítéltábla nem látott indokot a III. rendű vádlott esetében a törvényi minimumot el nem érő szabadságvesztés büntetés alkalmazására, amely a kialakult büntetéskiszabási gyakorlat alapján is kirívóan enyhe, ezért annak lényeges súlyosítása szükséges és indokolt. Mindezek alapján az ítéltábla a III. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 5 év 6 hónapra súlyosította.

[36] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései törvényesek, a kiszabott közügyektől eltiltás, valamint pénzbüntetés szükséges és arányos büntetés, ezért azoknak sem lényeges súlyosítására, sem lényeges enyhítésére nem látott az ítéltábla lehetőséget.

[37] Az elsőfokú bíróságnak a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásra vonatkozó rendelkezése nem felelt meg maradéktalanul a törvényi szabályozásnak tekintettel arra, hogy a Btk. 51. § (2) bekezdése

alapján, ha a pénzbüntetést végrehajtandó szabadságvesztés mellett szabták ki, a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára a szabadságvesztés fokozata az irányadó, ugyanakkor ezt az elsőfokú bíróság elmulasztotta ítéletében megjelölni, ezért az ítéltábla pótolta.

[38] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete [100] bekezdésében tévesen a Btk. 50. § (1) bekezdésére hivatkozott, ugyanakkor a részletfizetést a Btk. 50. § (4) bekezdése szabályozza, ezért azt helyesbítette.

[39] Helyesbítette továbbá az elsőfokú ítélet [103] bekezdésében az elkobzásra vonatkozó rendelkezésének jogszabályi alapját, az a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja mellett a Btk. 72. § (1) bekezdés c) pontján alapul.

[40] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla az ügyészség által bejelentett fellebbezést a szabadságvesztés büntetés súlyosítása tekintetében ítélte alaposnak, és az elsőfokú ítéletet hivatalból is felülbírálvá, azt a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy megállapította a III. rendű vádlott időközben megváltozott személyazonosító igazolványának számát.

[41] Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2026. január 14.

Dr. Kiss Dániel s.k.
a tanács elnöke

Dr. Gyuris Patrícia s.k.
előadó bíró

Dr. Gaudi Tibor s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.540/2025/13. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 2.B.21/2023/63. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2026. január 14.

Dr. Kiss Dániel s.k.
a tanács elnöke